

Dos poemes

Acompanyats de la versió catalana, publicam dos poemes escrits en llengües diferents. L'autor del primer és el gran poeta irlandès Yeats, que va evolucionar en la seua maduresa cap a una obra més sòbria, dura i realista. El poema correspon al llibre A Full Moon in March (Un pleniluni de març), publicat el 1935. El vaig anotar fa temps, però no en vaig publicar la versió a W. B. Yeats: Trenta-quatre poemes (1983), perquè se'm va esgarriar entre els molts papers d'alguna de les moltes carpetes. El segon poema és una producció inèdita d'Antonio Colinas, el celebrat escriptor lleonès, tan vinculat a l'illa, que ha volgut, ben generosament, col·laborar en aquest número d'Eivissa. Aquestes versions responen a la meua admiració envers els dos poetes, que he traduït sempre amb atenció i respecte.

M. VILLANGÓMEZ LLOBET

A PRAYER FOR OLD AGE

God guard me from those thoughts men think
In the mind alone;
He that sings a lasting song
Thinks in a marrow-bone;

From all that makes a wise old man
That can be praised of all;
O what am I that I should not seem
For the song's sake a fool?

I pray –for fashion's word is out
And prayer comes round again–
That I may seem, though I die old,
A foolish, passionate man.

W. B. YEATS

LA PRUEBA

A mi hija

Mira: a punto estás de penetrar en el bosque.
Vas a dejar la casa blanca de la cima,
tan plácida, tan llena de música y sosiego,
y ahí te espera el bosque impenetrable.

Irremediabilmente deberás cruzarlo:
el bosque que descende por ladera escabrosa,
el bosque en que no hay nadie
y el bosque en el que puede haber de todo,
el bosque de humedades venenosas,

ORACIÓ PER A LA VELLESA

Déu em guardi d'aquells pensaments que mediten
els homes tan sols en la ment
–aquell que canta una cançó durable
pensa amb el moll dels ossos–,

de tot allò que fa un vell savi
que pot ser lloat per tothom.
Oh, què sóc si no hagués semblat
per mor de la cançó un enze?

Prego –car les paraules a la moda són lluny
i la pregària em torna a visitar–
perquè pugui semblar, malgrat que mori vell,
un home neci i apassionat.

LA PROVA

A la meua filla

Veges: estàs a frec d'endinsar-te en el bosc.
Prest deixaràs la casa blanca del cimadal,
tan plácida, tan plena de música i de calma,
i allí t'espera el bosc impenetrable.

Irremeiablement hauràs de travessar-lo:
el bosc que descendeix per baldana escabrosa,
el bosc en què no hi ha ningú
i el bosc en què pot haver-hi de tot,
el bosc d'humitats verinoses,

morada de lo negro
y de una luz que enturbia la mirada.

Entra en él con cuidado y sal sin prisas,
mas nunca se te ocurra abandonar la senda
que descende, y descende, y descende.
Mira mucho hacia arriba y no te olvides
de que este tiempo nuestro va pasando
como la hoz por el trigo.
Allá arriba, en las ramas,
no hay luces que te cieguen, si es de día.
Y si fuese de noche,
la negrura más honda la siembran faros ciertos.
Todo lo que está arriba guía siempre.

Mira, te espera el bosque impenetrable.
Recuerda que la senda que lo cruza
—la senda como río que te lleva—
debe ser dulce cauce y no boa untuosa
que rept a y extravía en la maraña.
Que te guíe la música que dejas
—la música que es número y medida—
y que más alta música te saque
al fin, tras dura prueba, a mar de luz.

ANTONIO COLINAS

*estatge d'allò negre
i d'una llum que enterboleix l'esguard.*

*Entra-hi amb seny i surt-ne sense pressa,
mai no se t'acudeixi, però, deixar la senda
que baixa, i baixa, i baixa.
Mira molt cap amunt i no t'oblidis
que aquest temps nostre va passant
talment la falç pel blat.
Allà dalt, a les branques,
no hi ha llums que t'enceguin, si és de dia.
I si fos a la nit,
la negror més profunda la sembren farells certs.
Tot allò que és a dalt guia tostemps.*

*Veges, t'espera el bosc impenetrable.
Recorda que el sender que el creua
—el sender com un riu que se t'enduu—
ha de ser dolça llera i no boa untuosa
que rept a i esgarria entre el brossam.
Fes que et guiï la música que deixes
—la música que és nombre i és mesura—
i que et tregui una música més alta,
per fi, després de dura prova, a una mar de llum.*